

[Fuglsang.]

de tyske menneskers skyld — vil jeg mene, at man bør føle et ansvar overfor vore mishandlede tyske kammerater, som nu frygter en gentagelse af Hitlertidens mareridt. Det var jo vore kammerater, tyske arbejdere, som gik til grunde i fascismens barbari — det var ikke blot en kommunist som Thälmann; det var også Breitscheid og mange, mange andre. Tysk socialdemokrati og tysk fagbevægelse ønsker ikke den udvikling, som vi i øjeblikket er ude i.

Og har vi ikke også et ansvar overfor dem ude fra det danske bondeland? Tør vi overfor vor samvittighed påstå, at vi handler efter deres ønske og interesse — enten de derude så er gårdmænd, husmænd eller landarbejdere — når vi medvirker til en ny tysk oprustning? Kan vi føle os overbevist om, at disse almindelige mennesker derude drager den samme slutning af den alvorlige tvivl, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen gjorde sig til talsmand for, nemlig at man alligevel, trods alt, bør give tyskerne våben i hænde? Kan man i en så alvorlig situation, hvor enhver må vise, hvad han er værd, være overbevist om, at man handler rigtigt ved, trods alle brændende ønsker og dyre løfter, igen at medvirke til en tysk hærs opmarch ved vor sydgrænse? Og hvis ikke vi er fuldt og helt overbevist om at handle rigtigt, har vi da mod til at følge vort hjertes og vor samvittigheds bud? Hvis man ikke gør det, må man spørge: Hvad er det da, som i denne stund vejer tungere, ikke alene end mindet om vore døde og mishandlede kammerater, men også — og ikke mindst — vejer tungere end ansvaret for vore børns fremtid? Tør de ærede medlemmer i denne sal påstå, at det var det, de mente, da de i sin tid sagde: aldrig mere en 9. april!

Man har senere forklaret og undskyldt sig med, at man under besættelsen handlede under tvang. Vi har også undertiden hørt, at man i sin tid ikke helt kunne overskue og være klar over, hvad f. eks. Atlantpagten kunne føre til, hvilke videre konsekvenser den kunne få. De undskyldninger kan ikke gælde denne gang. Man behøver blot at læse oktobernoten. Jeg behøver ikke at sige mere — de mange krumspring og bortforklaringer, vi har hørt, vidner om, at den gør ondt. Og hvis nogen iøvrigt har tvivlet,

så bør denne tvivl være blæst væk derved, at det tilsyneladende vægtigste argument for at godkende tysk oprustning er nogle påstande, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen i sin tid indrømmede han havde fra det vesttyske propagandaministerium. Mig forekommer det at være en dårlig sag, som man kun kan forsvare med den slags argumenter. Men det er ikke nok; der er også en advarsel. Med den slags påstande vil man tvinge os til at godkende en ny tysk hær. Men netop med den slags påstande er tyske hære gang på gang marcheret ind over deres nabolandes grænser.

Man taler om tysk oprustning under garantier. Ja, men tager man da ikke hensyn til, at man her har med stater og mennesker at gøre, for hvem papirer og garantier er lig nul — tænk blot på Versaillestraktatens skæbne, tænkt blot på, hvor hånligt man behandlede efterkrigstidens Potsdam-aftale.

Jeg ved, at alle herinde, ligesom jeg, føler dette øjeblikks alvor, men det ubønhørlige spørgsmål, hver enkelt stilles overfor, er: Vil og tør vi stå som skyldige overfor fremtiden — eller skal det skrives i Danmarks historie, at vi fulgte vort hjerte og handlede ret?

A. C. Normann: Jeg føler mig foranlediget til at fremkomme med en bemærkning om de forudsætninger, under hvilke folketinget er henvist til at træffe sin afgørelse i den foreliggende sag, hvis alvorlige betydning også for Danmarks skæbne både den højtærede udenrigsminister og — såvidt jeg har hørt — samtlige ordførere i deres taler her i dag har understreget. Grundlaget for denne debat er jo nimagtsmødets overenskomster, hovedaftalen om Vesttysklands genoprustning og besættelsens ophør med den fælles deklaration fra den tyske og de tre besættelsesmagters regeringer samt nimagtsrapportens tekst om formerne for Tysklands deltagelse i forsvaret og ligeledes enkeltheder i deklarationen om Tysklands og Italiens optagelse i Den vesteuropæiske Union, som det er hensigten i fremtiden at kalde Bruxellespagten.

Disse tekster offentliggjordes i udenlandske blade allerede den 4. oktober, såvidt jeg ved i alle enkeltheder, og kunne for en halv snes dage siden have foreligget på